

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at forbedre skadelidtes muligheder for få erstatning efter færdselsuheld i en EU-medlemsstat mv.

Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv). Medlemslandene skal inden den 20. juli 2002 vedtage de nødvendige regler for at gennemføre direktivet, og disse regler skal træde i kraft inden den 20. januar 2003. Medlemslandene skal dog inden den 20. januar 2002 oprette eller godkende et erstatningsorgan, jf. nedenfor i de almindelige bemærkninger pkt. 2.2. Direktivet er medtaget som bilag til lovforslaget.

Lovforslaget indeholder alene de ændringer af færdselsloven, der er nødvendige for at gennemføre fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv i dansk ret.

Lovforslaget bygger på lovforslag nr. L 50, som blev fremsat den 24. oktober 2001 af den daværende trafikminister. I forbindelse med ressortomlægningen i november 2001 er færdselslovens regler om erstatning og forsikring overført til justitsministeren.

2. Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv

Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv har til formål at forbedre skadelidtes muligheder for at få erstatning efter færdselsuheld i en anden EU-medlemsstat mv.

Direktivet ligger i forlængelse af første, andet og tredje motorkøretøjsforsikringsdirektiv (72/166/EØF, 84/5/EØF og 90/232/EØF), der alle er gennemført i dansk ret. Direktivet er endvidere et supplement til den såkaldte grønkortordning, der er beskrevet nedenfor i de almindelige bemærkninger pkt. 3.3.

Direktivet gælder for skadelidte bosat i en EU-medlemsstat i tilfælde, hvor skaden er forvoldt i en anden

EU-medlemsstat end skadelidtes bopælsstat eller i en ikke-medlemsstat, som har tilsluttet sig grønkortordningen, og af et motorkøretøj, der er forsikret og hjemmehørende i en EU-medlemsstat (artikel 1).

Direktivets hovedpunkter er:

- Den skadelidte skal kunne rejse sit erstatningskrav direkte mod det forsikringsselskab, som har ansvarsforsikret det skadevoldende køretøj.
- Ethvert forsikringsselskab skal udpege skadebehandlingsrepræsentanter i de andre medlemsstater, således at skadelidte kan rejse sit erstatningskrav i sit hjemland over for et udenlandsk forsikringsselskabs skadebehandlingsrepræsentant.
- Der skal i hver medlemsstat oprettes et erstatningsorgan, der kan behandle erstatningskrav fra skadelidte omfattet af direktivet.
- Der skal i hver medlemsstat oprettes et informationskontor, der kan bistå skadelidte med at få oplysninger om det skadevoldende køretøj og dets forsikringsforhold.

Reglerne om skadebehandlingsrepræsentanter og om erstatningsorganet gælder kun skader forvoldt af køretøjer, som er forsikret og hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat (artikel 1, stk. 2). Erstatningsorganet kan dog også behandle erstatningskrav for skader forvoldt af ukendte eller uforsikrede køretøjer (artikel 1, stk. 3, og artikel 7).

Direktivet berører ikke internationale privat- og procesretlige regler om lovvalg og værneting, dvs. spørgsmålet om, hvilket lands lov der skal anvendes ved afgørelsen af erstatningssagen, og ved hvilket lands domstole en retssag kan anlægges. Skadebehandlingsrepræsentantens virksomhed i en EU-medlemsstat indebærer således ikke i sig selv, at der i dette land kan anlægges retssag mod det pågældende forsikringsselskab.

Direktivet er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) og finder dermed også anvendelse for EØS-landene (Island, Liechtenstein og Norge).